

ADÉU A LA PARET DELS FRARES

ANTONI DALMAU I RIBALTA

Totes les generacions, totes les èpoques s'alimenten dels seus records i dels seus mites domèstics. També, esclar, els protagonistes o espectadors de la transició que va viure el nostre país per passar de la dictadura a la democràcia, en la dècada dels anys setanta del segle passat. En aquells temps, tot era nou i exaltant, tot era amateur i desinteressat. Els nous partits polítics, acabats d'aparèixer a plena llum, organitzaven mítings multitudinaris, cercaven afiliats sota les pedres, muntaven les primeres campanyes electorals i buscaven la seva ignorada quota de mercat.

Va ser l'època, per exemple, d'una cosa tan minúscula com el triomf de la brotxa, la cola i el cartell. Cada vegada que hi havia una campanya electoral, els joves i infatigables militants de les diverses forces polítiques —que encara desconeixien les tècniques caríssimes del marxandatge actual i les banderoles d'arbres i fanals—, sortien al carrer a fer la corresponent “enganxada”. Era una lluita sense quarter, que solia lliurar-se més aviat en hores nocturnes: calia ocupar la màxima superfície de paret i procurar que els cartells propis passessin pel damunt dels de la competència. A vegades aquesta competició era gairebé esgotadora i ridícula: els cartells que encara regalimaven de cola

eren substituïts de forma immediata per nous cartells ben xops que, al seu torn, es veurién superposats per noves enganxades successives, en una cursa absurda que semblava creure que qui guanyés la batalla del cartell també guanyaria el combat electoral.

A Igualada, la reina de les parets, la més ben situada, la més vistosa, la més gran i espectacular, era sens dubte la que es trobava al xamfrà del passeig Verdaguer i el carrer de Lleida, en el costat nord-oest. Era la paret exterior de l'antic jardí dels Frares, una paret que abans de l'etapa dels cartells, en plena dictadura franquista, ja havia perdut la seva virginitat diverses vegades per acollir les pintades amb esprai que deien coses com és ara “Catalunya és un virus”, “Libertat” o “Volem l'Estatut”. Però la seva època d'esplendor va ser, sens dubte, al final dels anys setanta. Tots els partits es disputaven amb entusiasme una ubicació tan privilegiada i una superfície tan enorme.

Quan l'ajuntament d'Igualada va destinar a l'aparcament de cotxes una part de l'antic jardí dels Caputxins, la paret va quedar segada a la meitat de la seva altura originària. I ara, amb les obres de construcció dels nous Jutjats d'Igualada ha estat enderrocada per complet. Però una paret així no hauria de morir en silenci. Una paret que va ser tan àrduament disputada i que va proclamar tants missatges polítics democràtics es mereix un mínim reconeixement i una breu i emocionada elegia...